

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια ἐξ τοῦ προηγουμένου)
ΑΙ, δὲν ἴσχυε ἀμφιβολία, ἔτσι ἦταν, ἡ γαμὰ εἶχε ὀϊκτῶ. Μόνον ὁ Θεὸς μποροῦσε νὰ μᾶς προστατέψῃ. Μὰ δὲν θάμενα κ' ἐγὼ μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια.

—Ναί, μάνα, τῆς εἶπα, καλλὶ τὸ λῆς. Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς λησθῇ καὶ νὰ μᾶς προστατέψῃ. Μὰ δὲν θὰ καθήσο κ' ἐγὼ μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια. Τώρα θὰ δῆς...

—Τί θὰ κάμῃς, παιδί μου;
—Θὰ δῆς, θὰ δῆς, μάνα. Φτάνει πού ξέγω μὲ πούδν ἔχω νὰ κάμω. Θὰ τὸν πολεήσω σὺν ἄντρας...

Τὴ στιγμή αὐτὴ ἀνέβηκε ἐπάνω, ἀγροφυλακτικῶς, ὁ κηπουρὸς. Τὸν πῆρα ἰδιαιτέρως καὶ τοῦ ξήγησα μὲ δυνάμεια τὶ συμβαίνει.

Μ' ἄκουσε μὲ προσοχὴ κ' ὅταν τελείωσα, κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ μοιροῦνισε :
— Ἀσχημὴ δουλειά, ἀφεντικὸ.
— Φοβάσαι ; τὸν ρώτησα ἀπότομα.
— Ὁχι, ἀφεντικὸ, μὰ τὸ αἴμα τοῦ Κυρίου. Δὲν φοβάμαι καθόλου. Μπορεῖτε νάγχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Μονάχα...
— Τί θῆς νὰ πῆς ; Μίλα εὐθέτερα.
— Μονάχα, ἀφεντικὸ, νὰ μὴ μάθουν τίποτε οἱ ἰπηρετές. Θὰ σὰς ἀφίσουν καὶ θὰ φύγουν. Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς ἀδικήσῃ κανένας, γιατί κανένας δὲν θὰ τάβαζε ποτὲ μὲ τὸ διάβολο.
— Ἐγγουα σου, Δημήτρη. Τὸ σκέφτηκα αὐτό. Δὲν θὰ μάθῃ κανένας τίποτε. Ἐμεῖς οἱ δύο καὶ τὰ παιδιά θὰ πολεήσουμε μαζί του. Κι ὁ Θεὸς θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ τὸν ἀρνήσουμε ἀπ' τὸ πρόσωπο τῆς γῆς. Νὰ μοῦ τὸ θυμηθῆς αὐτό.
— Μακάρι, ἀφεντικὸ...
— Καὶ τώρα πῆς μου. Ἐχεις τὸ τοιμρέα σου στὴν κάμαρά σου ;
— Ἐκεῖ βρισκότα.

— Κατέβα καὶ πάρο. Γέμισέ το. Πάρε καὶ τὸ μαζιάρη σου καὶ περμένε μὲ στὴν αὐλή. Ἄναρα καὶ κράτα μαζί σου τὸ μεγάλο φανάρι.
Ὁ Δημήτρης ἔφυγε. Συνεννοήθηκα μὲ τὴ γαμὰ, συμβούλευσα τὰ παιδιά νὰ μὴ φύγουν κοντὰ ἀπ' τὴν ἀδερχή τους καὶ πέρασα ἀπ' τὴν τραπεζαρία γιὰ νὰ κατέβω κάτω.
Ἡ Ἀρλέντα, βλέποντάς με ἔτσι ὀλιψιμένο, τρομάξε.
— Πατέρα... Πατέρα μου, πού πᾶς τέτοια ὥρα ;
Τὴν ἀγκάλιασα καὶ τὴ φίλησα στὸ μέτωπο.

— Μὴ φοβάσαι, περιστορέα μου. Πάνω νὰ δῶ μὴν μπῆνε κανένας ἀλογολέφτης στὸ σταυλό. Θὰ γυρίσω ἀμέσως. Μὴ φοβάσαι, παιδί μου...
Ὁ Δημήτρης μὲ περμένε στὴν αὐλή, κρατώντας τὸ φανάρι ἀναμένο.
Ἡ βορζὴ εἶχε σταματήσει.
— Ἐλα μαζί μου, τοῦ εἶπα σιγά.
Μπήραμε στὴς ἀποθήκες πού ἦσαν δεξιά στὴν αὐλή, περᾶσαμε στὸ διάδρομο κ' ἀπ' τὴν κοψίνα διαβήκαμε στὸν κῆπο πού εἶνε στὸ πῶς μέρος τοῦ σταυλοῦ.

Δὲν ἔβρεχε πιά, ὅπως εἶπα, μὰ ὁ οὐρανὸς ἦταν γεμάτος σύννεφα μαύρα, βαρεὰ σύννεφα...
Ὅτ' ἕνα ἀστὲρι δὲν λαμπύριζε στὸ σκοπιδιασμένο γῆος τοῦ στερεώματος.

Ὁ ἀγέρας εἶχε δυναμώσει κ' ἔκανε τὰ δέντρα νὰ τρίζουν. Διασχίζοντε τὸν κῆπο, μὲ τὰ δῦλα στὸ χέρι. Τὰ μάτια μας ἐρευνοῦσαν διαρκῶς τὸ σκοπιάδι κ' εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ πυροβολήσουμε ἀν βλέπαμε τὸ ἐλαστικό. Μὰ δὲν εἶδαμε ὅτι τὴ στιγμή τίποτε—τίποτε...
Μονάχα οἱ λίθοι οὐρλιαζόν στὸ κοντὰν δάσος...
Ὅστόσο μοῦκανε ἐντύπωση ἕνα παράξενο περιστατικό. Τὰ πουλιὰ, πού ἦσαν κομψοκαμμένα σὰ δέντρα τοῦ κῆπου, ἦσαν ἀνήσυχτα καὶ φτεροκοποῦσαν τρομαγμένα. Τάχε ἄραγε ἐπιτήρησις ἢ βορζή ; Τάχε τρομίξει ὁ ἀέριος ; Κι ὁμως δὲν θυμάμαι νὰ ξανασηνέθῃ τέτοιου πράγμα, τόσοσ χερμῶνες τώρα στὸν κῆπο μας...

Ὅταν πλησιάζαμε κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο τῆς κρεβατοκάμαρας τῆς Ἀρλέντας, πῆρα τὸ φανάρι ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Δημήτρη κ' ἔσκηψα νὰ δῶ. Θεέ μου, ἐπουράνιε !... Μόλις τὰ μάτια μου πέσανε πάνω στὴν ὀχθὴ γῆ, μὰ κραυγὴ ξέφυγε ἀπ' τὸ στόμα μου, μὰ κραυγὴ ἀ-

γωνίας καὶ λύσσα. Καθαρὸ—καθαρὸ διακρινόντουσαν πάνω στὸ χῶμα διάφορες πατημασιές, σὺν κάποιος γάχε σταθεὶ πρὸ ὀλίγης ὥρας ἀπὸ ἀπ' τὸ παράθυρο, μὲ τὸ πρόσωπο του γυρισμένο πρὸς τὸν τοῖχο.

Ὁ Δημήτρης ἔσκηψε κ' αὐτὸς, κίτταξε καὶ σταυροκοπήθηκε.
— Ἦταν ἐδῶ μισὴ ὥρα πρὶν, φθύρισε. Ἡ πατημασιές φαίνονται καθαρά. Καὶ τὶ παράξενα χάρματα, ἀφεντικὸ...
— Ναί, πολὺ παράξενα χάρματα. Πατημασιές τοῦ διαβόλου.
— Δὲν φοροῦσε πακοῦτασα.
— Ἔτσι φαίνεται.
— Κίττα, ἀφεντικὸ... Τὰ δάχτυλα τὸν ποδιῶν του εἶνε γυριστὰ πρὸς τὰ γάτω καὶ νυχτὰ.
— Ἄ, τὸ σᾶλο, τὸ σᾶλο !... Μπῆζε στὸν κῆπο κ' ἀνέβηκε ἀπὸ δῶ στὸ δωμάτιο.
— Μὰ πὸς ἰσφύρεσε ὥστόσο ;
— Ναί, εἶνε παράξενο. Μὰ ἀνεβαίνει, ἄκουσα, σιουὸς τοῖχους σὺν τῆ σαφῆ. Γατρίωνε τὰ νύχια τὸν χερμῶν καὶ τὸν ποδιῶν του κ' ἀνεβαίνει. Νά, κίτταξ' ἐδῶ. Ὁ τοῖχος εἶνε ξεφτισμένος. Ἄ, τὸ σᾶλο, τὸ σᾶλο !...
— Νὰ παρακολουθήσουμε τὶς πατημασιές του, ἀφεντικὸ.
— Γι' αὐτὸ κατέβηκα στὸν κῆπο. Γιὰ νὰ φάξω νὰ τὸν βρῶ. Κάπου ἐδῶ γύρω θὰ τριγυρίσῃ. Ἄκου τοὺς λύκους !... Καὶ τὰ πουλιὰ φτεροκοποῦνε φοβισμένα...
Συμῶντας κ' οἱ δύο πρὸς τὴ γῆ, ἀρχίσαμε κατόπιν νὰ παρακολουθῶμε τὶς πατημασιές του. Ἐξαφνωκὰ μπρός σ' ἕναν ἀπέρηνο πάγγο σταθήκαμε.
— Κάθρηκε ἐδῶ, στὸν πάγγο αὐτό, εἶπε ὁ κηπουρὸς.
Συγχρόνως ἐξέτασε προσεκτικὰ τὴ μονοκαμένη γῆ καὶ ξεφύρισε :
— Αὐτὸ εἶνε, ἀφεντικὸ !... Αὐτό...
— Τί τρέχει ; Τί εἶδες ;
— Κάθρηκε στὸν πάγγο ὁ Σατανὰς καὶ φόρεσε τὶς μπότες του. Νά, κίτταξε, τ' ἀχνάρια ἀλλάζουν ἀπὸ δῶ καὶ πέρα. Δὲν περπαταῖε πιά ἐπιτόλιτος.

Ὁ Δημήτρης εἶχε δεικνῶ. Τ' ἀχνάρια ἄλλαζαν ἀπ' τὸν πάγγο καὶ πέρα. Τὰ παρακολουθήσαμε. Εὐτυχῶς ἡ γῆ ἦταν βρεγμένη καὶ φαίνονταν καθαρά. Φτάσαμε ἔτσι ὡς τὴ μικρὴ πρῆτιστα τοῦ κῆπου. Ἐκεῖ ἡ πατημασιές σταματοῦσαν. Τὸ τρίμα εἶχε σταθεὶ φαίνεται κάμωσιση ὥρα καὶ παραμόνευε τὸ σᾶπι. Ὅστόσο, δὲν βγήκε ξέω ἀπὸ τὸν κῆπο. Ἡ πατημασιές τραβοῦσαν καθῶρα πρὸς τοὺς σταυλοὺς. Αὐτὸ μὲ παραξένεψε. Ἄν δὲν εἶχε βγεῖ ἀπὸ τὸν κῆπο, θὰ τὸν μιλοῦσαμε κάπου καὶ θὰ ἐκδικιοῦνα.

— Ἐχε τὸ ὄπλο σου ἔτοιμο, εἶπα στὸν κηπουρὸ, καθὼς προχωροῦσαμε.
Μπρός στοὺς σταυλοὺς, ἡ πατημασιές ἦσαν πολλές καὶ μετρωμένες. Εἶχε σταθεὶ καὶ στὸ μέρος αὐτό, ὅπως φανότανε, κόβοντας ὀλίγες πάνω—κάτω. Τὸ σᾶλο, τὸ σᾶλο !...
Ἐξαφνωκὰ, καθὼς εἴμαστε σκιμένεοι κάτω καὶ κίτταξαμε τὰ χάρματα τοῦ πάνω στη γῆ, ἕνα τρέξιμο ἀκούστηκε πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας κ' ἕνα μεγάλο δοκιάδι ἔπεσε μὲ δύναμι μπροστὰ μας. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ μ' ἄφανε στὸν τόπο. Κάποιος πὸ εἶχε ρίξει ἀπ' τὴ σκεπὴ τὸν σφαιλιον γιὰ νὰ μᾶς τασοῖσῃ μ' αὐτὸ τὰ κόκαλα, γιὰ νὰ μᾶς συντρίψῃ τὰ κρᾶνια.
Ἦταν αὐτὸς !... Οὐρλιαξα ἀπὸ λύσσα καὶ μανιὰ καὶ σήκωσα τὸ φανάρι ψηλά.

— Καταραμένε !... Ψυχὴ τῆς Κολάσεως !...
Ἐνα γέλιο σαρκαστικό, στρογγύλο, ἀπαίσιο, ἕνα γέλιο διαβολικό ἀκούστηκε πάνω ἀπ' τὴ

— Φαντάσματα !... Κουταρέες !... Παραμύθια !... φωνάζε ἡ γαμὰ...

σκεπὴ τὸν σταυλον.
Ἄν καὶ ἤξερα μὲ τί εἶδος τέρας εἶχε νὰ κάμω, τὸ γέλιο αὐτὸ μοῦ πάγωσε τὸ αἶμα μέσα στες φλέβες.
Ἦταν τόσο ἔξαφνω, πού μοῦ παράλυσε τὴν καρδιά...
Ἐξαφνω ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε.
Ναχτήρακα ξαρνασμένος. Ἦταν ὁ Δημήτρης. Πιὸ ψύχραμος αὐτὸς, σήκωσε τὸ πουρκέο του καὶ πυροβόλησε πρὸς τὸ μέρος πού εἶχε ἀντήχησε τὸ γέλιο.
Ἐπικόλουθησε μὰ ἀπέρηνη σιωπὴ.
— Νὰ τὸν χλαπῶνα τάχα, ἀφεντικὸ, μὲ ρώτησε σιγά ὁ Δημήτρης. Μὰ μήπως ἤξερα ; Μήπως μπορούσαμε νὰ διακρινόμενα μέσα στὸ σκοπιάδι ; Στεκοῦμαστε ὥστόσο κ' ἀρουγκραζόμαστε, ἔτοιμοι γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο...
Ὁ Δημήτρης ἔσκηψε μὲ τὸ ὄπλο του.
Ὁ ἀγέρας εἶχε πέσει, τὰ φύλλα δὲν θροῦσαν πιά, τὰ πουλιὰ ἔχσαν τρομάξει μὲ τὸν πυροβολισμὸ κ' ὄλα σαπαίνανε γύρω μας.

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΑ ΠΙΟ ΑΦΥΣΙΚΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Περσότερα 'ν' αφίσσικα στο θέατρο του κόσμου, με πιο αφίσσικα θαρρώ απ' όλα βλέπω μπρός μου. Λουλουδά και κομπολόγι γυναίκα πανταρμένη, ακαθάρτος τραγουδιστής και στοιλαιμένη γήρα, φτωχός κωμικοτεράφωνος, γρηιά φτωχοδομένη, τσιπυλάρης γέρος και κοιτάξ με γάτω και με μάστα. Γυναίκα ασχημομούρικη που θέλει παντρεά, υπάλληλος και τίμιος μέσα στη κομηρανή, φτωχό κορίτσι του λαού που κάνει την ζωή και δάσκαλος παλλημαρής και με νοσημαστή. Με νου γεροντοκόριτσο και τον σμροϊ χωράτης και τιμημένη κατελλιά με γέρο στο πλευρό της, και κροθονόμος νεόπλουτος, Ρομηός άριστοκράτης, με δίχως φίλο της καρδιάς μαμουρα στον καρπό της. Άντρας που ή γυναίκα του τον σέρνει από τη μύτη, άντρας γυναίκας άμορφης που 'ξενουιστος κομμάτια και τιμημένα άγματα στη μέση του Θεορέτι και κοκκινότομος ζωλός και τίμιος δικαιοσύνης. Άνθρωπος που δεν έχει αυτιά ν' ακούση μελοδία, καρδιά που τ' λουλουδά άδιόφορα κιντίζει και αϊκόλος που βασιλιά δουλειά με καρδιά κ' άριστοκράτης για φτωχό στ' αλίθει να στενάξη. Κοπτός και άσηρητος, ηλιός άκορηματής και πανταπόλης καθαρός με άλλαδιτα δεφτέρα και Τσιργιώτης άποτος και άκισος Μανάτης και της 'Ελλάδος ίππογράφος με παστρικά τ' χέρια. Πιστεϊο την ξεθάσσα γράφο για τον κανόνα σε τούτον τον άρισσο που βρέθηκα αιώνα!

ΑΙΣΙΠΕΙ ΕΝΑ

Σούδωσε ο ήλιος τη λευκότητά σου στη γλυκειά σου όμη που άγάτη χίνει, όλες τις άχτιδες για χρυσά μαλλιά σου και στα μαύρα μάτια φιλογερό καμίν. Σούδωσε ο 'Απρίλης όλα τ' λουλουδία κ' είνε τ' μάγονιά σου τριεταφυλιένα, σούδωσε τ' άρηδα τ' γλυκά τραγούδια άπο τραγουδούνε χειλή ξαχαρμένα. 'Όλα, όλα τάχα, λείπει μόνο ένα και γ' αυτό δεν έχεις ευσπλαχνιά, πουλί μου : ή καρδιά! Κι' άν θέλεις, άκούσε με μένα, πάρε τη δική μου...

ΤΟ ΚΑΝΑΡΙΝΙ

Χίλιες φορές, Νερβάδα μου, σε είδα, διαν ξυνάς δραστήτη την αυγή, ν' έχεις πρώτη-πρώτη σου φροντίδα ν' πας στο καναρίνι σου φαγι.

Μονάχη καθαρίζεις το κλωβι του Μου είπες:—Το μικρό μου κανα- (ρίν) έχει πού τάχα τ' φτωχό κλειστό, μέσ' στην καρδιά μου τόχω, τ' κ' αυτό με την τραγουδιστή φωνή (άγατο, του γιατί πατέ τ' στόμα του δεν κλει- θαρρείς οα σου λεί εγχείραιστώ), μ' τραγουδάει πάντα χαροπότο...»

'Αλλά κ' έγώ για σε τ' άλλο κάνω ; Δεν ψέλινο τ'σους στίχους μου, τρελλή ; Γιατί λοιπόν μ' αφίνεις να πεθάνω χωρίς άγάτη και ; χωρίς φίλι ;

ΣΕ ΜΙΑ ΕΑΝΘΗ

Τί παράξενο !.. Στοχάσου, κ' όμως φέγγει στα μαλλιά σου συννεφιάζει ο ούρανος ήλιος κалаκαριστός !

ΣΑΝ ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ...

Σάν θα πεθάνης —ό Θεός ποτέ ν'ά μην τ' δώσει !— κανούργω άστέρι θά φανή ήλιλά στον ούρανό.

Και μέσ' στο γλυκοχάραμμα, κοντά ν'ά ξεμερώσθ, θά βγαίνη πάντα συντροφιά με τον Αδύερνόν.

Θά είν' ή λάμψη του γλυκειά σαν τη γλυκειά ματιά σου Σ' αυτό τ' άστέρι, άγάτη μου, θά δώσω τ' όνομά σου !

Μείωνα έτσι με τ' δάκτυλο στη σκανδάλη τών όπλων μας άρ- ζετή ώρα.

Ξαφνικά άκούσαμε έναν παράξενο θόρυβο πίσω από τούς σταύλους, πού δ' μανδρόθυγος ήταν μισογυρωμένος.

—'Ακούς, άφεντικό ; μω έπε οϊγά δ' Δημήτρησ.

—Ναι, άκουσα.

—Είν' αυτός !..

—Ναι, ναι, αυτός... Σήχως τ' όπλο σου κ' έχε τ' έτοιμο. Μόλις βεβαιωθούμε, θά οίξουμε κ' οϊ άδιν.

'Ο θόρυβος ξανακούστηκε. 'Ασθέτες και χόματα πέσανε από τόν τοίχο πάνω στη σκεπή τών σταύλων.

—Νά οίξω ; με ρώτησε δ κηπουρός.

Μιά πριν προλάβω να τού άπαντήσω, ένας τρομακτικός κρότος άκούστηκε. Μιά μεγάλη πέτρα έξοφρονόστηρε έναντιον μας και πήγε και χτύπησε με άφάνταστη δύναμη πάνω στον κορμό ενός δέντρου. Τό δέντρο αίστησε σάρκισο. 'Αν μιάς πετύχουμε δ' ογκόλιθος αυτός, θά μιάς θριαμβώταε τ' κράνιο ούν αυτό !..

—Αν και τ' χέρια μου τρώεμα, καρρόβλησα.

'Ο Δημήτρησ έκαμε τ' όδο. Και στη λάμψη τού όπλου του πρόφτα- να τόν διακρίνω. Ναι, Θεέ μου !.. Έσπεκε πάνω στον τοίχο. Είδα τή μαθήρ ολονόητα τον και τίποτε άλλο. Κι' ενού τοξαζόμιον τώρα να τού οίξω στά σίγωνα, τόν άκουσα να μωγροζή άγρια, να πηδαί έξω και να φεύγη μακριά...

Περάσαμε όλη τή νύχτα άπνωτα... Χίλια—δύο σχέδια περνούσαν απ' τ' ουκίλο μου. Έπρεπε να προλάβω τήν καταστροφή, τή σμφορά... Έπρεπε να πάρω μία άπόφασι...

('Αν' τ' ό 'Ημερολόγιου τού Βλαδιμήρου Χάιντεβιτς)

Συνέχεται. —Τήν έχομα άσχημα... Οϊ ύπηρέτες ζάπυ μορτίσαν. Είνε όλοι πους σφετερικοί κ' άμύητοι. Σήμερα τ' πρωί, ή ύπηρέτρια μου περιπεσεται τή γιαγιά, τής είτε πώς μένει τις νύχτες άγρυπνη.

—Κάτωσ γυρίζε στον κήπο, κυρία, πρόθεσε. Είν' ένας άνθρωπος ηηλός, με μαύρα ρούχα... Τ' ουκίλά σφιλιά- ζον σαν να προμαντεύον θάνατο... Φοβάμαι, κυρία, φο- βάμαι πολύ... Γυρίζον φαντάσματα !..

'Η γιαγιά έχομα τή θυμωμένη.

—Φαντάσματα... Κουταμάρες... Άνοητες ! φώναξε ή γιαγιά γεμάτη όργή. Νά μη με ξαναόνομα νά πής τέτοιό λόγο. Δεν υπάχουν φαντάσματα. Άκούς ;...

Άστος, όλο τ' σάπι είνε άνάστατο. Κάτι τ' άώρητο και τ' τρομερό πλάνατα παντού εδο μέσα, εδο που βού- λενε ώς τ' προχτές άόμια ή χαρά...

Φαινεται πως τ' τέρμα αυτο ξανάρθε στην έπανία μια από αυτές τις νύχτες. Για ν' άξαριστόν οϊ ύπηρέτες, θά πη πως ζάπυ είδαν...

Μά έχομα λάθει πειά όλα τ' μέτρα μας.

'Η έπανίας φρουρέιται τή νύχτα αγρύπνως. Έκτός αυ- τού, έχο πάρει και τήν άπόφασι μου. 'Αν δ' Σατανάς αυ- τός ξανάρθη και μιά ξεφύγη, δεν θά μείνω με στανω- μένα τ' χέρια. Θα τόν κληνησω μέσα στον ιδιο τον τόν πάγο...

'Ο Δημήτρησ είνε πρόθυμος να μ' ακολουθήσει. Ξέρω καλά τόν πάγο. Θα πάω και πάνω και δεν θά γυρίσω πι- σο άν δεν τόν ξεροντώσω... 'Ορμαζόμε στην σσητηρά της ψυχής μου, πώς θά συνταρώ τ' ανθρωποκόμοφο τέρμα...

('Αν' τ' ό 'Ημερολόγιου τού Βλαδιμήρου Χάιντεβιτς)

Συνέχεται. —'Ηθελο !.. 'Ηθελο πλά, χιές τή νύχτα. Ούταν πε- ρασμένα μεσάνυχτα, διαν άκούσαμε τ' ουκίλά ν' οραζόνταν. 'Ηταν ή ώρα που φρουρούσε ο Δημήτρησ. 'Ηθελο και με ζήτησε άμείως. 'Ηταν πολύ παραγμένος.

—Ευτάντε, αφέντη, σηκωθήτε γρηγόρα !..

Πήδησα απ' τ' κρεβάτι μου κ' άραξα τ' όπλο μου.

—'Ηθελο !.. Τριγυρίζε στον κήπο... Άκούσα τ' περιπάτημά του, μου είτε δ' πιστός μου κηπουρός.

'Ανέθρα σε μιά καρέκλα και κατέβασε τήν εικόνα της Παναγίας.

—'Ελα μαζί μου, είπα στο Δημήτρη.

Μ' ακολουθήσε και βγήκαμε σιγοναπατώντας σ' έναν έξώστη πού έβλεπε προς τόν κήπο. Σταθίκαμα έκει, μέσα στο σκοτάδι, με άρου- γραζόμισστε. Κονένος θόρυβος. Άπλήτη ήσυλία. Κι' αυτά τ' ουκί- λά είχανε πάρα ν' οραζόνταν... Γιατί τάχα ;

'Εσομα στ' αυτι τού κηπουρού και τόν ρώτησα :

—Μήπως έχομας λάθος ; Δεν άκούω τίποτα. Τά ουκίλά λούφαξαν.

—'Οχι, αφέντη. Άκούσα καλά. 'Ηταν αυτός.

Ν' ανήκουμε τ' φανόρι και να κατέσομα κάτω, είπα και τρέ- βησα να μωδ μέσα.

Τή στιγμή αυτή ακριβός άκούστηκε από τ' μέ- ρος τής αυλής ένα παράξενο, ένα άλλόκοτο κλά- ψμο, πού δεν είχε τίποτε τ' ανθρωπανα.

Σταθίκαμα γεμάτοι άγρονία.

Τό κλάψμο έπαρε και ξανακούστηκε πάλι σε λίγο. 'Υστερα άκουσε τόν Πιστό ν' άγαγίζη, να γαυγίζη άγρια, μανιασμένα.

—'Εμρός ! φώναξα.

'Ο Δημήτρησ μ' ακολουθήσε...

('Ακολουθεί)

